

Menyhért Anna

A JELMEZEK TITKA

Farsangi mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, aki nem szerette a farsangot. Tominak hívták. Minden ovistársa szerette a farsangot. A szülei is szerették a farsangot. Az óvónénik is szerették a farsangot. Beöltöztek Juliskának, Piroskának, vasorrú bábának, kismalacnak, rókának. Az ovistársai is beöltöztek. A fiúk focistának, tűzoltónak, oroszlánnak, a lányok tündérnek, hercegnőnek, királynőnek, balerinának. Akadt egy-két tulipán, szakács és orvos is.

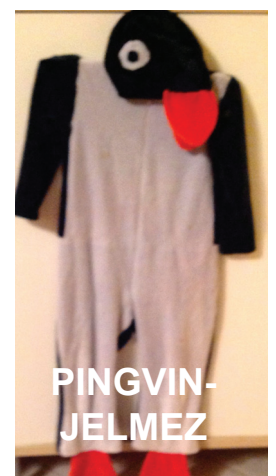
**TOMI NEM SZERETI
A FARSANGOT**

A farsangot egy nagy teremben rendezték minden évben. Az óvónénik már előző nap feldíszítették a termet. A farsang reggelén megterítették, elrendezték az italokat és a süteményeket. Mire a gyerekek odaértek, már jelmezben várták őket. A gyerekek az öltözőben gyülekeztek, aztán együtt kivonultak: elkezdődött a jelmezverseny.

**ELKEZDŐDÖTT
A JELMEZVERSENY**

Az első óvodás évben, kiscsoportban, az anyukája vitte Tomit a farsangra. Pingvinjelmeze volt, az unokatestvérétől kapta kölcsön. Nagyon szép pingvin volt, szatyorban vitték. Ahogy odaértek, Tomi bepillantott a terembe. Meglátta az óvónénit boszijelmezben, és egyből sarkon fordult. Hiába kérlelte, gyözködte, szidta az anyukája, nem ment be addig, amíg a jelmezverseny véget nem ért. Mondanom sem kell, hogy a jelmezét nem

**PINGVIN-
JELMEZ**

is vette fel. A vetélkedőkben azért részt vett, sütit is evett, és a lufikkal is focizott a végén, amikor már le lehetett szedni a díszítést.

Középső csoportban az apukája vitte el Tomit a farsangra. Tomi már előző este bejelentette: ő márpedig nem vesz jelmezt, és be sem megy. Hogy biztassa a fiát, az apukája focistának öltözött, és Tominak is bekészített egy Barcelo-

**TOMI APUKÁJA
FOCISTÁNAK
ÖLTÖZÖTT**

na-mezt, rövidnad-
rágot, hosszú zok-
nit és tornacipőt.
De ugyanaz történt,
mint az előző évben.
Annyi volt a külön-
ség, hogy a hercehur-
cától és a gyerekek
kiabálásától Tomi
apukájának megfáj-
dult a feje. Emiatt nem várták ki a farsang
végét, így elmaradt a lufifoci.

**TOMI LUFIVAL
FOCIZIK**

A következő évben Tomi már napokkal korábban értesítette a szüleit arról, hogy nem fog beöltözni. Apukája azt mondta, jó. Legalább nem fájdul meg a feje. Anyukája azt mondta, ezt nem lehet, el kell menni. Tomi már nagycsoportos. Szó szót követett, a szülők is összekülönböztek. – De elkergetik a telet – mondta végül Tomi, amikor már jó régen faggatták, miért is nem akar menni –, azt ő nem akarja látni. Az félelmetes. – Azt csak úgy mondják – magyarázta az anyukája. – Énekekkel fogják elkergetni a telet, tavaszhívogató mondókákkal. Nem bántják a telet.

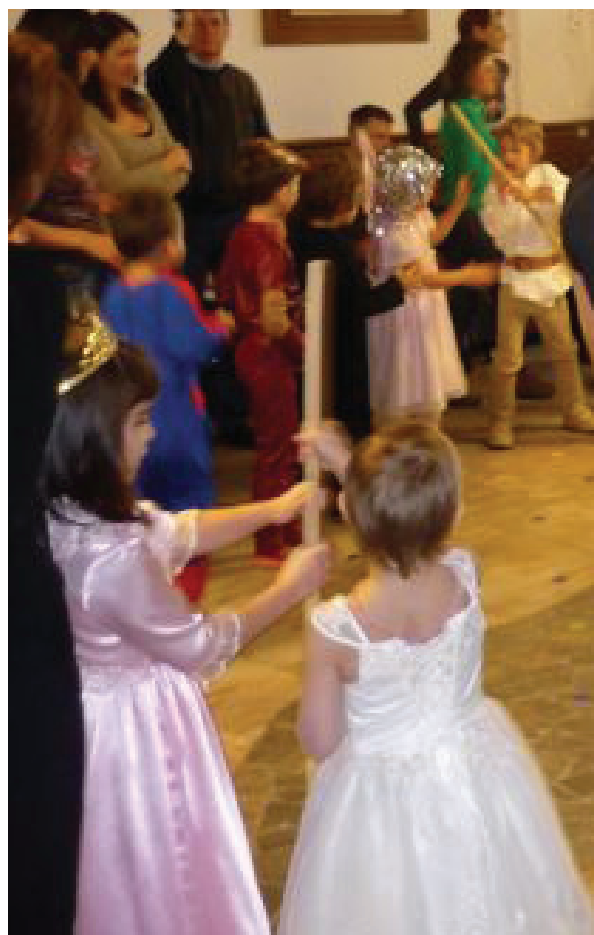
Tomi gyönyörű varázslójelmezt kapott kölcsön az unokatestvérétől. Bordó volt a köpeny, arany csillagokkal, lebernyegszerű ruhaujjal. A varázspálcát Tomi anyukája készítette egy hosszú zseblámpából: betekerte fóliával, és villogóra kapcsolta. A fóliára kis foszforeszkáló csillagokat ragasztott, amilyeneket a hálósobákba szoktak, hogy lámpaoltás után világítsanak. A varázspálca tökéletesen mutatott a sötétben. Tominak tetszett a jelmez.

Amikor az anyukája a varázspálcával szorgoskodott, oda is ment, és segített neki. A süveget aztán már együtt csinálták: sötétkék kartonpapírt tekertek össze, gumiszalagot fűztek át rajta, hogy Tomi állja alatt megtartsa. Ezüst- és aranypapírból holdakat és nagyobb csillagokat ragasztottak rá, csillogós arany tollal pedig kicsi csillagokat. Tomi felpróbálta. Mintha csak ráöntötték volna, olyan szépen állt rajta.

De Tomi nem akart a farsangra menni. Nem akart és kész. Utálta a jelmezeket. Ő nem akart pingvin lenni, focista vagy varázsló. Tomi volt, és Tomi akart lenni. A barátaival akart játszani, nem pedig állatokkal, sportolókkal, varázsos lényekkel, meg mindenféle tárgyakkal. A barátait akarta és saját magát, nem pedig ezeket az idegeneket.

Tomi elalvás előtt, az ágyban gondolkodott ezen. Álmosan dörzsölte a szemét. A pillantása a kisasztalra kikészített varázslójelmezre esett. Mintha mozgolódtak volna a süvegen a csillagok. És mintha a varázspálca

egy csöppet megmozdult volna. Aztán halk neszt hallott a füle mellől. Az ágya mellett, a falon, volt egy puha anyagból készült falvédő, nagy zsebekkel. A zsebekben plüssállatok laktak. Vigyázták Tomi álmát éjjelente. Most viszont az egyik zsebből mintha suttogás hallatszott volna, és mintha egy kicsit mozgott is volna a falvédő. Tomi felült az ágyban. – Nézz csak be ide, Tomi – mondta valaki az egyik zsebből. – Itt vagyunk! Tomi bekukucskált. Egy termet látott, tele pirinyó jelmezes alakokkal. – Nem megyek – mondta Tomi riadtan. – Utálom a jelmezbált. – Rendben – mondta az a focista, aki kiszólt neki

–, akkor viszünk. Kapaszkodj. A falvédő felemelkedett, lejött a falról, és mint egy repülő szőnyeg, lebegni kezdett Tomi ágya felett. – Szállj fel – mondta a focista a zsebből. – Indulunk.

Tomi szólni se bírt, úgy megrökönyödött. Ahogy volt, pizsamában felült a falvédőre, az pedig óvatosan kimanőverezett a magától kinyíló, majd utánuk becsukódó ablakon. A falvédőn kényelmes ülés esett, szelíden repült, Tomi alig érezte, úgy suhant. A Baross utcán voltak. – Nézd csak – mondta a szemközti háznál a focista –, kukkants be Ákoshoz és Laurához. Ők mik lesznek a farsangon? Tomi bekukucskált. Ákos és Laura aludtak. A jelmezük ott volt kikészítve az ágy mellett. Laura Csipkerózsika lesz, Ákos pedig bokszoló. – Látod? – kérdezte a focista –, Csipkerózsika és a bokszoló alig várják a reggelt. – Hogyhogy – csodálkozott Tomi –, miről beszélsz? – Nézd csak meg jobban a jelmezeket! És Tomi már látta is, hogy Csipkerózsika karja ütemesen mozog, a dereka hajladozik, a szoknyája alig észrevehetően hullámszik, libeg. A két bokszesztyű egymást püfölte. Az edzőcipő ruganyosan mozgott, mintha bemelegítene. – Mi ez? – Tomi rettentően csodálkozott. – Gyerünk tovább – mosolygott a focista –, nézzünk be másokhoz is. Irányt változtattak, és Dorkáék háza felé közelítettek. Ahogy bekukucskáltak, látták, hogy Dorka is alszik. A jelmeze, egy remekbeszabott hercegnőjelmez, fátyollal, rózsaszín tüllruhával és csillogó nyakékkal, a fogason lógott, az aranyszínű topánok alatta – na mit csináltak? – apró léptekkel táncoltak. A fátyol a levegőben úszott. A tüllruha hullámszott. – Huh – mondta Tomi –, ez is mozog. Mindenütt ez van? – kérdezte a focistától. – Nézzük meg Áront is!

Ide rajzolj képet a meséhez!

Áronék messzebb laktak, át kellett repülni a patak fölött, aztán fel a dombra. – Áron sakktábla lesz – kiáltott fel Tomi –, húha! Áron szobájának

ajtájára akasztva kockás ruha lógott. A sakkfigurákat a hasára varrták. Éppen egy parti közepén voltak. Tomi figyelni kezdte a mérkőzést. – Nem lesz jó – mondta a fehérnek –, cseréld le a királynődet egy bástyára, és akkor mattot adhatsz a feketének! – Rendben – mondta a fehér királynő –, igazad van. Fel kell aldoznom magam. – Mit

szólsz bele? – morgott a fekete király. – Kikaptam miattad. Tomi nevetgélt. – Bocsi – mondta –, legközelebb neked segítek.

– Nézzük meg Márkot is – kérte a focistát. – Jó – válaszolta a focista –, de ő lesz az utolsó. Hajnalodik, sietnünk kell. Márk jelmeze az ágyában volt, a párnájára fektette maga mellé. Az oroszlán csendesen hortyogott, a farkát szeretettel Márk derekára csavarta, sörényének sárgás fürtjei Márk rövid fekete haja mellett tekeredtek a párnán. – Nahát – ámult el Tomi –, egy oroszlán. És milyen békésen alszik. De azért a biztonság kedvéért suttogott, és gyorsan kikormányozta a repülő falvédőt Márk ablakán.

Ide rajzolj képet a meséhez!

**Ide rajzold le
a te jelmezedet**

– Látod – mondta a focista, miközben hazafelé siettek a kertvárosi utcákon, a csípős hajnali hidegben –, a sakktábla, az oroszlán, Csipkerózsika, a hercegnő, a bokszozó és én is alig várjuk, hogy felöltsenek minket. Egész évben nem lát minket senki. A gyerekek nem is tudnak róla. Farsangkor viszont a gyerekekkel lehetünk! Ez a legboldogabb napunk. Ha a gyerekek felveszik a jelmezt, mi egy napra életre kelünk. Büszkén kiállunk a jelmezes versenyen, vetélkedünk, táncolunk, uzsonnázunk, lufikkal focizunk. De ha nem vesznek fel minket, otthon kell maradnunk, abban a titkos mini jelmezbálban, amelyet a zsebben láttál. Azok a kiváltságos jelmezek, akiket fel is vesznek. Aztán mindannyian visszakerülünk a szekrény fiókjába, a spájzba, a tárolóba, a porosodó szatyrokba, és akár évekig ott maradunk.

– Értem – mondta Tomi –, és sajnálom. Különösen a pingvint, mert nagyon tetszett, de nem vettem fel, mert félttem a többi jelmeztől.

Közben haza is értek. Berepültek az ablakon. Tomi az ágyába feküdt, a falvédő visszasimult a falra. A focista még egyet intett, aztán visszahúzta a fejét. A falvédő zsebe elcsitult. Tomi a varázslójelmezt nézte. A hajnali derengésben már csak halványan, de világítottak rajta a holdak és a csillagok. Éppen mintha kacsingattak volna. A varázspálca vége is hunyorított egyet.

– Jó reggelt – szólt Tomi apukája, és megsimogatta kisfia mosolygós arcát –, szépet álmodtál? Kelj fel, gyere, reggelizzünk. – Megyek apa, jó reggelt – felelt Tomi. Már indult volna kifelé, de visszafordult a jelmezéért. Belebújt a varázslósüvegbe, a felvette a köpenyt és a kezébe fogta a zseblámpát. Kiszaladt a konyhába. – Kivel megyek a farsangra? – A szülei meglepetten nézték. – Velem – mondta az édesapja. – Szóval akkor mentek – nyugtázta az anyukája örömmel. – Nem akarok elkésni, igyekezzünk – mondta Tomi, és nekilátott a reggelijének.

